

Tiếng Mẹ thật đẹp như buổi sáng bình minh êm đềm, tinh khiết. Có bầu trời trong xanh. Có tiếng hót của muôn chim, vui đùa; có hương thơm của các loài hoa lan toả. Như dòng suối trong mát, xoa ướp cuộc đời những kẻ bất hạnh.

Mẹ đã có mặt trong tất cả cuộc đời. Có khi là mẹ của một đứa con, của nhiều người con. Có khi là mẹ của trái đất này, đã, đang và sẽ nuôi sống, bảo dưỡng đàn con trên cuộc đời. Chúng ta đôi khi nhìn thấy mẹ nhỏ nhoi, còm cõi trong tấm thân yếu đuối, nhưng cũng đôi khi, ta lại cảm nhận được tất cả sự cao cả, hùng vĩ, bao la, kỳ diệu của mẹ trong vận sống.

Loài người đã vô tình quên đi mẹ, chỉ nhận lại một chút của tấm lòng. Trong khi mọi người, mọi loài đang sống, đang dẫm chân trên thân thể của mẹ. Đừng bao giờ để mẹ biến mất, vì khi đó chúng ta không có chỗ đặt chân, móng lung trong một cõi vô định.

Hãy kêu gọi mọi người “*nợ cả trần gian, một tấm lòng*” vì trong vũ trụ này, mình là một trong những sinh vật ở trong đó. Đừng đem những hận thù, chia rẽ, chết chóc v.v..dày xéo lên nhau. Đừng để súng đạn, bom rơi cày xéo thân thể mẹ. Đừng nghĩ rằng chỗ này hay chỗ kia có chết chóc, khổ đau...sẽ không ảnh hưởng đến mình....

*“ như hạt cát nhỏ bé
giữa đất trời bao la
thân em mang vũ trụ
hay vũ trụ có em”*

Minh Thanh

Xin đôi tay chấp lại, dâng tặng tất cả mọi người những lời tâm tình này, để cùng nhau nghĩ đến niềm đau, nỗi khổ của kiếp người mà làm những gì không hại cho nhau, cho đất mẹ. Hãy nắm chặt lấy những bàn tay của nhau, để cho chung cùng nhịp đập trái tim và An Lạc - Hoà Bình - Hạnh Phúc được có mặt ngay bây giờ, hiện tại và miên viễn ở tương lai.....Đó là bước chân trở về Địa Tạng- *Người nuôi sống tâm hồn của muôn loài.*

Xin đôi tay chấp lại, dâng tặng tất cả mọi người những lời tâm tình này, để cùng nhau nghĩ đến niềm đau, nỗi khổ của kiếp người mà làm những gì không hại cho nhau, cho đất mẹ. Hãy nắm chặt lấy những bàn tay của nhau, để cho chung cùng nhịp đập trái tim và An Lạc - Hoà Bình - Hạnh Phúc được có mặt ngay bây giờ, hiện tại và miên viễn ở tương lai.....Đó là bước chân trở về Địa Tạng- *Người nuôi sống tâm hồn của muôn loài.*

NỢ CẢ TRẦN GIAN, MỘT TẤM LÒNG

Cư sĩ Liên Hoa

*Có phải thu về đây, hôm nay
Bên khung cửa sổ, ngó sân ngoài
Từng cơn gió thổi, vàng nhưng nhớ
Một trận vô tình, lá bạc phai*

Nhìn áng mây trời, nơi bến cũ
chờ hình bóng mẹ lúc bình yên
một cơn mộng ảo, mây tan vỡ
bóng mẹ bao đời, một đám mây

Cơn mưa đổ, kéo về hoang lạnh
Đèn đêm mưa, mờ ảo sân đời
Đã bao lần, cất bước dưới mưa
Cơn gió buốt, vỡ tràn bóng tối...

Nhớ dáng năm xưa, tóc bạc màu
từ xuân qua hạ đến thu đông
thời gian bao đổi, lần thay áo
lòng mẹ thương con, chẳng bạc màu

Đã bao năm tháng, con xa mẹ
Bỏ lại khung trời, thuở ấu thơ
Thuyền ai rời bến, phương trời đó
Lòng nhớ, lòng thương, vẫn chờ đây

Rừng y rục sáng, trời phương ngoại
sắc vàng thức giấc, mộng ban mai
hồn thơ nhớ mẹ, oằn cơn bão
Lặng sóng vô tình, hạnh hiếu sâu

Dấn bước phong trần, vai gánh nặng
nợ nhà, nợ đạo, nợ non sông
bao năm vẫn nhớ lời ru cũ
nợ cả trần gian, một tấm lòng.....

(trích từ Slide Show: Những vần thơ dâng Mẹ)

